

สสส

ดอกไม้ ใจชุมชน

บทเรียนแนวคิดบริหารจัดการ

จากคนทำงานโครงการร่วมสร้างชุมชนให้น่าอยู่ภาคใต้

ถนอม ขุนเพชร
เขียน

ผศ.ดร.ภก.พงศ์เทพ สุธีรวัฒน์
บรรณาธิการ

ดอกไม้ใต้ชุมชน

บทเรียนแนวคิดบริหารจัดการ

จากคนทำงานโครงการร่วมสร้างชุมชนให้น่าอยู่ภาคใต้

เขียนโดย : ถนนอม ชุนเพ็ชร

บรรณาธิการ : ผศ.ดร.ภก.พงศ์เทพ สุธีรวุฒิ

ผลิตและเผยแพร่โดย :

สถาบันการจัดการระบบสุขภาพ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ชั้น 10 อาคารศูนย์ทรัพยากรการเรียนรู้ และอาคารบริหารวิชาการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110
โทรศัพท์ 074-282902 แฟกซ์ 074-282901

พิมพ์ที่ : โฟ-บาร์ด. 280/2 หมู่ 6 ถ.ปิ่นเกล้าฯ ต.ทุ่งใหญ่
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110 โทรศัพท์/โทรสาร 074-551133

ISBN : 978-616-271-347-7

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2559

จำนวน : 1,000 เล่ม

คำนำ

เราไม่อาจชื่นชมนักกีฬาผู้กำลังคลั่งเหริญทองที่มีชื่อเสียงโด่งดัง โดยไม่หันกลับไปมองการฝึกซ้อมฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ มาอย่างทรหดหนักหน่วง แถมยังต้องให้กำลังใจสำหรับการก้าวไปพบคู่แข่งชั้นเหนือกว่าที่กำลังรออยู่อีกด้วย

คนทำงานจิตอาสาจากโครงการร่วมสร้างชุมชนให้น่าอยู่ภาคใต้ ที่ผู้อ่านจะได้พบเรื่องราวของพวกเขาต่อไปนี้คงอนุมานได้กับข้อความข้างต้น ในฐานะผู้ยืนหยัดจนมีผลงานสำเร็จระดับหนึ่ง แต่กว่าความสำเร็จบางส่วนจะมาถึงต้องผ่านกระบวนการปัญหา อุปสรรคมาอย่างโชกโชน

ด้วยความหวังทำให้สังคมดีขึ้น พวกเขาต้องเดินผ่านเสียงก่นด่า ตีฉันทินทา ของคนรอบข้างที่ไม่เข้าใจ เสียเวลา สละความสุขส่วนตัว เสียน้ำตากระทั่งบางคนยอมเอาชีวิตเข้าไปแลก หลายคนยอมรับอย่างไม่อายว่าเคยท้อ แต่ไม่เคยถอย

โดยภาพรวมต้องบอกว่าคนที่อุทิศตัวทำงานเพื่อชุมชนสังคม ต้องมีคุณสมบัติพิเศษบางอย่างคล้ายกันในแง่การเป็นคนดี ปรารถนาดีต่อสังคมโดยไม่หวังผลตอบแทนส่วนตัว ไปรุ่งไปไถ และสำหรับสังคมไทยยังต้องมีบุคคลิกอดทนแบบโคตรๆ

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้จะเผยให้เห็นบทเรียน แนวคิด การบริหารจัดการเพื่อก้าวข้ามปัญหาอุปสรรค ยืนหยัดและเดินต่อไปได้ของคนเด่นจากผลงานโครงการร่วมสร้างชุมชนให้น่าอยู่ ภาครัฐ ตั้งแต่ปี 2556-2559 จำนวน 14 กรณีศึกษา ยืนยันได้ว่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ยกมาเล่าเท่านั้น เนื่องจากยังมีคนดีคนเด่น อีกจำนวนมากที่ทำงานทั้งเบื้องหน้าและปิดทองหลังพระ

แม้รอยยิ้มความสำเร็จเป็นแค่ส่วนเล็กๆ ของภูเขาน้ำแข็ง สำหรับคนทำงาน แต่หวังจะเป็นแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ สำหรับ คนที่เดินไปในวิถีเดียวกันเสมอ เพื่อร่วมสร้างพลังความสุขกับ สังคม

คณะผู้จัดทำ
กันยายน 2559

สารบัญ

1. ภูษณิศา แก้วเนิน	6
พัฒนาร่วมแบบญาติมิตรพี่น้อง	
2. ธวัช แต่ตระกูล	16
ต้นคิดบ่อกึ่งร้างสร้างสุข	
3. ว่าที่ ร.ต.หญิงคณิษฐา ผอมเอียด...	28
อย่าแบกชุมชนไว้คนเดียว	
4. อุดม ฮิ้นแข่ง	40
เทคนิคระดมมันสมองชุมชน	
5. วันชัย บ่อเงิน	50
สร้างเครือข่ายขยะ ณ พื้นที่สีแดง	
6. เกษมณี ชัยรัตนมโนกร	62
นำชุมชนพ่อค้าสู่ระเบิด	
7. มนูญ สุขรัตน์	76
บริหารแบบ “ทีม-โปร่งใส-ชัดเจน”	

8. อนันต์ มารามาศ	88
บทเพลงสื่อสารงานพัฒนา	
9. ลภัสรดา วารีเขต	100
ฝ่าวิกฤติขู่ฆ่าป่าชุมชน	
10. พระครูโสภณธรรมจักร	110
ไต่เตี้ยพอเพียงข้างโบสถ์	
11. สมชาย เนียมหวาน	120
เบื้องหลังกองทุนน้ำชากระบี่	
12. สาปินทร์ แมงสาโมง	128
ผู้หญิงเก่งชายแดนแฉ่ง	
13. วัชรินทร์ นาคบำรุง	140
พลัดดอกไม้เคลื่อนชุมชน	
14. สุวรรณ อภิญญานันท์	150
สร้างคุณค่า 168 ตารางวา	

1

ภูษณิศา แก้วเนิน พัฒนาร่วมแบบญาติมิตรพี่น้อง

ภูษณิศา แก้วเนิน เป็นผู้รับผิดชอบโครงการปฏิรูปหัวลำภูสู่หมู่บ้านจัดการตนเอง บ้านหัวลำภู หมู่ที่ 4 ตำบลหัวไทร อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อดำเนินการต่อเนื่องครบ 3 ปี สามารถเปลี่ยนชุมชนที่มีปัญหากลายเป็นชุมชนต้นแบบการพัฒนา

ภูษณิศา เล่าว่าโครงการชุมชนนำอยู่ในปีแรก พ.ศ.2554 ใช้ชื่อโครงการว่า “คลินิกชุมชนคนรักสุขภาพ” ต้องการวางตำแหน่งให้บ้านหัวลำภูเป็นคลินิกสุขภาพ ที่บริหารจัดการสุขภาพของคนในชุมชน อันสืบเนื่องมาจากว่าขณะนั้นในหมู่บ้านพบผู้ป่วยมะเร็งปีเดียวถึง 5 คน

“เราใช้วิธีโยนคำถามออกไปว่าอยากจะ เป็นมะเร็งคนที่ 6 หรือไม่ ชาวบ้านเลยสนใจมาจับกลุ่มแก้ปัญหา พวกเขาเห็นว่าแม่คนไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเหล้าก็เป็นมะเร็ง สิ่งหนึ่งที่มีความเสี่ยงคือ สารเคมีที่บริโภคเข้าไปทุกวัน”

การหาทางหลีกเลี่ยงสารเคมีด้วยวิถีพอเพียงในปีแรก จึงมีการจับกลุ่ม 30 ครอบครัว ไปเรียนรู้วิถีพอเพียงที่ชุมชนอื่น มาปรับใช้ตามครัวเรือน ประยุกต์ไปเอาตามความถนัด บางคน กลับมาทำปุ๋ยหมัก ทำนาอินทรีย์ น้ำมันมะพร้าวสกัดเย็น ทำแชมพู สบู่ ใช้เอง

จากวิถีพอเพียงมีการนำวิถีวัฒนธรรมบ้านหัวลำภูกลับมา ไม่ว่าจะเป็นการทำมาจาก น้ำส้มจาก น้ำส้มโตนด มีการจัดกิจกรรม ออกกำลังกาย ที่สอดคล้องกับทุกวัยโดยชวนลูกหลานรำพราน โนห์รา ซึ่งทำรำพรานโนห์ราอยู่ในการแสดงโนห์ราอันเป็นศิลปะ การแสดงท้องถิ่นภาคใต้ ได้ประยุกต์มาเป็นที่ออกกำลังกายที่เข้าถึงชาวบ้านได้ง่าย เพราะอยู่ในความสนใจของผู้คนท้องถิ่นอยู่แล้ว

ผลที่ได้จากโครงการฯ ปีแรกชัดเจนอย่างหนึ่งคือเริ่มเกิด ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนและครัวเรือน

โครงการปีที่ 2 ได้เน้นเอาของดีแต่ละบ้านมาเป็นฐาน เรียนรู้เกิดเป็น “มหาวิทยาลัยหมู่บ้านหัวลำภู” ต้องการเอาของดี ของหัวลำภูมาสอนคนอื่นต่อในหลักสูตร 3 ด้านคือ

- เกษตรกรรมยั่งยืน
- วัฒนธรรมท้องถิ่น
- สวัสดิการชุมชน

มหาวิทยาลัยหมู่บ้านหัวลำภู เป็นมหาวิทยาลัยที่ชาวบ้านคิดหลักสูตรขึ้นมาแบบไม่เหมือนใคร ทำการสอนโดยชาวบ้านหัวลำภูเองให้กับผู้ที่สนใจ

วิธีการดำเนินการ ใช้เวลา 3 วัน 2 คืน จัดให้ผู้สนใจเลือกแยกเข้าเรียนตามบ้านอันเป็นฐานความรู้ที่มีอยู่ กลางวันเรียนรู้ตามบ้าน กลางคืนกลับมารวมตัวกลุ่มใหญ่ เรียนรู้ตำนานชุมชน เรียนรำพรานโนห์รา และเรียนรำกลองยาว

“หลักสำคัญเลยคือคนที่มาเรียนมหาวิทยาลัยหมู่บ้านหัวลำภูต้องรู้จักและทำเป็นเหมือนคนหัวลำภูด้วยการใช้ชีวิตคลุกคลีเรียนรู้จริงในเรื่องต่างๆ ไม่ใช่มาดูๆ จดๆ แล้วกลับไปอย่างนั้นเราไม่ต้องการ”

โครงการปี 2 ทำให้คนหัวลำภูปรับเปลี่ยนวิธีคิดในตัวเขาเอง เมื่อมาถึงปีที่ 3 พบข้อมูลว่ามีคนในชุมชนอื่นอยากเจริญรอยตามแบบคนหัวลำภูบ้างจึงเน้นจัดให้คนเหล่านั้นมาเรียนรู้หัวลำภู เพื่อไปทำที่บ้านเขาเอง เกิดเครือข่ายต่อยอดมหาวิทยาลัยหมู่บ้านหัวลำภูเป็นปฏิรูปหัวลำภู หมู่บ้านจัดการตนเอง

“นอกจาก 30 ครั้ว เรือนต้นแบบของเราที่พึ่งตนเองและจัดการตนเองได้แล้ว ได้มาช่วยคนอื่นในหมู่บ้านในการพึ่งตนเองและจัดการตนเองให้เกิดกติกาสุมชนว่าเป็นหมู่บ้านพึ่งตนเองและจัดการตนเองได้”

ปีที่ 3 จึงมีการขยายเครือข่าย 5 หมู่บ้าน มาเรียนรู้ที่หัวลำภู เพื่อนำสิ่งที่เรียนรู้กลับไปพัฒนาหมู่บ้านเขาเอง

ส่วนบ้านหัวลำภู นอกจากภารกิจพัฒนา 3 ด้านหลักดังกล่าวแล้ว

ยังมองด้านที่ 4 เพิ่มขึ้นมา คือ ด้านเศรษฐกิจชุมชน มุ่งหวังกระตุ้นเศรษฐกิจของหมู่บ้าน ใช้วิธีจับกลุ่มอาชีพทำงาน และด้านที่ 5 ว่าด้วยการศึกษาชุมชน ผลักดันเกิดโฮมสเตย์ที่พร้อมให้ผู้มาเรียนพักอาศัยอยู่ด้วยในแต่ละหลักสูตร

ภูษณิศาล่าว่า ผลลัพธ์ที่เกิดในภาพรวม นอกจากสร้างชุมชนเข้มแข็ง ชาวบ้านมีส่วนร่วม หลายหน่วยงานได้ลงมาสนับสนุนให้ความร่วมมือกับชุมชนหัวลำภูมากขึ้น

“เดิมคนที่นี้ทำอะไรก็ทำคนเดียว เมื่อสร้างกติกาใหม่ของการมีส่วนร่วมคิดร่วมทำ ให้เขามีความรู้สึกว่าเป็นเจ้าของ ในกิจกรรม ลงมือทำเอง ชาวบ้านจะรู้ว่าผลเกิดอะไรขึ้นบ้าง เกิดแนวคิดว่าจะพัฒนาต่อไปอย่างไร”

หลังดำเนินการโครงการชุมชนนำอยู่มาครบ 3 ปี ก็ไม่พบคนป่วยมะเร็งเพิ่ม เกิดกติกากลุ่ม สัญญาใจกันว่า จะไม่ใช้สารเคมีทุกชนิดในการผลิตทางการเกษตร ไม่ใช้สารเคมีในการปรุงอาหาร ชาวบ้านไม่ซื้อแกงถุง ไม่ใช้ผงชูรส เน้นบริโภคของที่ผลิตเอง

บทเรียนการขับเคลื่อนที่หัวลำภู เธอมองว่าเป็นการขับเคลื่อนมาจากภาคประชาชน มีแนวคิดที่ “คนในชุมชนย่อมรู้เรื่องชุมชนดีกว่าใคร” หน่วยงานราชการเสียอีกที่มักนำเสนอ

กับชุมชนจากนโยบายรัฐบาลส่วนกลาง โดยไม่ถามไถ่ชาวบ้านเสียก่อน หลายเรื่องจึงล้มเหลวไม่เป็นท่า

“การค้นพบตัวเองของชาวบ้านหัวลำภู จึงรู้ว่าเป้าประสงค์ของคนหัวลำภูคืออะไรแต่ละคนสามารถออกแบบการพัฒนาที่สอดคล้องถึงระดับครัวเรือนซึ่งมีความแตกต่าง เราจะเป็นแค่คนกลางทำหน้าที่ประสานงานแต่ละกลุ่ม โดยใช้ที่บ้านตัวเองเป็นศูนย์ประสานงานและที่ทำการกลางของมหาวิทยาลัยหมู่บ้านหัวลำภู”

ภูษณิศาเป็นคนหัวลำภูโดยกำเนิดมีญาติพี่น้องอยู่ในชุมชนมาก ความเป็นเครือญาติมีส่วนเอื้อให้ทำงานได้ง่ายแต่ไม่ใช่คำตอบทั้งหมด

หลังเรียนจบประถมที่โรงเรียนวัดหัวลำภู ต่อมัธยมที่โรงเรียนหัวไทรบำรุงราษฎร์ จนจบ ม.6 เธอไปเรียนการพยาบาลที่เปาโลเมโมเรียล เป็นเจ้าหน้าที่การพยาบาลที่โรงพยาบาลเปาโลเมโมเรียล 1 ปี ก่อนจะย้ายกลับมาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่พยาบาลที่โรงพยาบาลนครินทร์ จังหวัดนครศรีธรรมราช 4 ปี จึงตัดสินใจกลับมาอยู่บ้านเกิดที่หัวไทรโดยเป็นเจ้าหน้าที่การพยาบาลที่หัวไทร การแพทย์ทำงานคลินิกเอกชนอยู่อีก 8 ปี

ช่วงอยู่เวรคลินิกที่หัวไทรบ้านเกิดนี่เองเธอมีโอกาสร่วมประชุมกับอดีตกำนันตำบลหัวไทรบ่อยครั้ง

สิ่งหนึ่งที่ได้เห็น คือ แม้จะจากบ้านไปเรียนหนังสือ และทำงานที่อื่นนานหลายปี เมื่อย้อนคืนมาถิ่นเกิดอีกครั้ง ก็แทบไม่มีการพัฒนาอะไรที่ต่างไปจากเดิม

“คนที่นี่เคยทำนาอย่างไร 10 ปีก่อนก็ทำนาอย่างนั้น ไม่รู้จักวิถีแห่งการพึ่งตนเอง การสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม”

ตอนนั้นเธออยากจะมี
ส่วนร่วมในการพัฒนาถิ่นเกิด
ตัวเองบ้างแต่ไม่มีโอกาส เพราะ
ติดภารกิจในงานประจำที่ทำอยู่

กระทั่งกำนันคนเก่าหมด
วาระ กำนันคนใหม่มาชวนเธอ
ไปรับตำแหน่งสารวัตรกำนัน

เพราะเห็นว่าเธอทำงานจริง มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาหมู่บ้าน
และช่วยงานชุมชน

ทางกำนันเห็นว่าถ้ามีตำแหน่งอย่างเป็นทางการจะให้
โอกาสสำหรับเธอมากขึ้น ทั้งยังไม่ต้องพะวงถึงงานประจำ
หากลาออกมาทำงานให้ชาวบ้านเต็มตัว

“ขณะที่ไม่ตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไรดี กำนันรอรอานาน
3 เดือน”

เบื้องหลังการตัดสินใจลาออกจากงานประจำมาทำงาน
จิตอาสา เธอเล่าว่าเพราะอยากนำพาการพัฒนาบ้านเกิดให้พัฒนา
ทัดเทียมกับที่อื่น อยากทำงานให้ญาติมิตรพี่น้อง เพื่อนบ้าน
แห่งบ้านเกิด มีความเป็นอยู่ที่ดี อยู่เย็นเป็นสุข

“เราไม่ได้คาดหวังอะไรส่วนตัว ตั้งใจว่าจะทำความดี
ตลอดเวลาบอกที่มงานเสมอว่าให้มาทำงานโดยไม่คิดหวังเงินทอง
เพราะสิ่งตอบแทนที่ได้กลับมาถึงครอบครัวและชุมชนนั้นมีมากกว่า
เงินทอง”

เมื่อเริ่มชวนชาวบ้านมาสู่กระบวนการพัฒนา พบว่า
สภาพชุมชนหัวลำภูมีประเด็นปัญหาหลายอย่าง กลุ่มผู้หญิง
วิถีชีวิตหลังจากส่งลูกไปโรงเรียนแล้วมักไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้น
เป็นอัน

การทำแผนชุมชนหมู่บ้าน เพราะมองเห็นผลกระทบ
มาจากการใช้สารเคมีในการเกษตร หรือกินอาหารที่มีสารเคมี
จึงต้องการปรับวิถีชีวิตลดใช้สารเคมี

“แม้เราจะมีตำแหน่งสารวัตรกำนัน บทบาทอย่างเป็นทางการก็ทำให้ทำงานได้สะดวกในบางเรื่องเท่านั้น การทำงานจริงไม่ได้ใช้ความเป็นตำแหน่งมาเป็นหลัก เพราะความเป็นจริงการทำงานในชุมชนแบบวิถีชนบทสิ่งสำคัญก็คือ การวางตัวแบบ
ญาติมิตรพี่น้อง เน้นความผูกพันอย่างไม่เป็นทางการ”

เธอถอดหัวโขนสารวัตรกำนัน เปิดโอกาสให้แต่ละคน
มาร่วมอย่างเต็มที่งานบางงานเธอไม่ได้แสดงบทบาทของการ
เป็นผู้นำ แต่ให้คนอื่นขึ้นมาแทน

“ไม่เคยคิดว่าสารวัตรกำนันจะต้องใหญ่กว่าคนอื่น
บางเรื่องเราไม่ถนัด อย่างการกำกับข้าว ปลูกผัก ก็ให้คนอื่นทำ”

เธอเล่าว่าตำแหน่งสารวัตรกำนันก็มีส่วนดี ในฐานะที่เป็น
ไบเบิ้ลทาง แต่ตำแหน่งอย่างเดี๋ยวกช่วยอะไรไม่ได้ ต้องใช้
หลักการทำงานให้ชาวบ้านมีความศรัทธา ดึงคนมาร่วมในงาน
พัฒนาต่างๆ การปกครองแบบพี่ดูแลน้องจะทำให้คุยกันง่าย

ในการทำงานไม่ใช้วิธีบังคับคนทั้งหมดให้มาเชื่อตาม
แต่ทำให้คนอื่นเห็นก่อน เป็นตัวอย่างที่ดีก่อนเสมอ

“คนทำงานสาธารณะ จะเจอปัญหาเยอะเป็นธรรมดา
ที่คล้ายกัน คือ ชาวบ้านมักมองว่าจะเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์
ไม่ว่าบางส่วนไหนที่ลงมายังชุมชนชาวบ้านจะสงสัยเสมอ คิดว่า
ผู้เกี่ยวข้องจะได้รับประโยชน์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง จนกว่างานที่ทำ
สำเร็จมองเห็นแล้ว”

เธอเล่าตอนที่รับงบ สสส. ปีแรก ถึงขนาดถูกสมาชิก อบต.ถามในที่ประชุมว่าเงินที่ได้มาจะเข้ากระเป๋าตัวเองหรือเปล่า เธอมาทำอะไร เธอไม่รู้จะตอบได้อธิบายอย่างไร เพราะยังไม่ได้ทำงานอะไร ก็ได้แต่บอกว่า “จะเอาผลงานมาปิดปาก อบต. ก็แล้วกัน”

เธอเห็นว่าปกตินักการเมืองท้องถิ่นมักมองงบประมาณเป็นผลประโยชน์ มีระบบผู้รับเหมาคิดเปอร์เซ็นต์ ชาวบ้านเองก็มีมุมมองและถูกปลุกฝังมาอย่างนั้น ขณะที่บ สสส. นั้นไม่สามารถจะแสวงหาผลประโยชน์อะไรได้อยู่แล้ว

“ตอนเรามาทำโครงการ สสส. เราเองต้องจ่ายเงินตัวเอง มาช่วยโครงการอีก 10,000 บาท มองง่าย ๆ คือขาดทุน แต่ไม่รู้ทำอย่างไร เพราะเราอยากให้งานสำเร็จ”

อย่างไรก็ตามเมื่อทำโครงการสำเร็จแล้ว สมาชิกก็เกิดความศรัทธาในตัวเธอและชุมชนเข้มแข็งขึ้น ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องง่าย การเป็นสารวัตรกำนันหญิงที่ต้องดูแลผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ทั้งตำบล ที่ส่วนมากเป็นผู้ชายเธอเล่าต้องวางตัวอย่างเหมาะสม เป็นตัวอย่างที่ดี ไม่เช่นนั้นจะถูกครหา ต้องเป็นคนดีเข้ากับทุกคนได้ต้องคบกับคนได้ทุกระดับ ไม่ถือตัว ใจกว้าง นักเลง ซึ่งเป็นบุคลิกของเธออยู่แล้ว

“เราเชื่อว่าถ้าเราทำความดี จะต้องได้ผลดีตอบแทน
กลับมา ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้ ทองแท้ย่อมไม่กลัวไฟ
พอผ่านปีที่ 1 มาถึงปี 2 ความเคลือบแคลงสงสัยของชาวบ้าน
ที่เคยมีก็หายไป ไม่มีใครพูดในทางไม่ดี ปีที่ 3 เกิดผลงาน
เชิงประจักษ์ชัดเจน ชาวบ้านเริ่มมาถามว่าทำไมไม่เอาโครงการ
ไปทำที่หมู่บ้านอื่นบ้าง จึงขยายไปได้อีก 6 หมู่บ้านในตำบล
หัวไทร”

เป็นผลงานที่ ทำให้เธอได้รับรางวัลสารวัตรกำนันแหวน
ทองคำ ที่เป็นผู้หญิงคนแรกของอำเภอหัวไทร

เธอเป็นคนที่เชื่อมั่นคำว่า “ฟ้ามีตา” โดยเห็นว่าหากคน
ทำดีจะต้องได้รับผลดีตอบแทนกลับมาอย่างแน่นอน เป็นไปไม่ได้

ที่คนทำสิ่งไม่ดี แล้วจะได้ดีตอบแทนกลับมาเธอให้กำลังใจตัวเอง ด้วยคาถาที่ว่า

“สิ่งที่ต้องทำคือความดี

สิ่งที่ต้องมีคือคุณธรรม

สิ่งที่ต้องจำคือความกตัญญู”

มาถึงวันนี้ อนาคตของชุมชนหัวลำภูมีหลายอย่างต้องเดินต่อ คำว่าชุมชนน่าอยู่ในความหมายเธอ คือ เป็นชุมชนที่เข้มแข็ง พึ่งตนเองได้ มีความสามัคคี มองว่าถ้ามีสิ่งเหล่านี้แล้ว ปัญหาอื่นก็จะไม่เกิดตามมา

วันที่ 21 เมษายน 2559 พลเรือเอกณรงค์ พิพัฒนาศัย รองนายกรัฐมนตรี ได้เดินทางมาเยี่ยมพื้นที่หัวไทร ภูษนิศา ได้นำทีมชาวบ้านหัวลำภูที่ทำโครงการ สสส.เข้าพบ ต้อนรับ

มีคำถามจากพลเรือเอกณรงค์ว่า สสส.ให้อะไร ทำอะไร หมดงบหรือยัง

เธอตอบว่า สสส.มาจัดกระบวนการให้ความรู้ เพื่อรู้จักปรับเปลี่ยนแนวคิด และวิธีคิดหันมาพึ่งตนเองตามวิถีพอเพียงของในหลวง ตอนนี้หมดงบแล้วแต่การดำเนินชีวิตขึ้นอยู่กับวิถีของชาวบ้านตลอดไป

ทุกวันนี้ ทุกคนที่หัวไทรต่างรู้จัก ภูษนิศาหรือสรวัดระเขียด โดยเฉพาะหากพูดถึงโครงการของ สสส.●